

ความรู้สึกรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของคนพิการทางการเคลื่อนไหว
: กรณีศึกษาในคนพิการวัยทำงานที่กำลังเข้ารับการศึกษา



วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาหลักสูตร
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชางานบริการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล
พ.ศ. 2551

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยมหิดล

ความรู้สึกรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของคนพิการทางการเคลื่อนไหว: กรณีศึกษาในคนพิการวัยทำงานที่กำลังเข้ารับการศึกษา (SELF – ESTEEM OF PERSONS WITH MOBILITY IMPAIRMENT : A CASE STUDY OF MOBILITY IMPAIRED WORKING PERSONS IN VOCATIONAL TRAINING)

พรพิมล พรแก้ว 4637526 RSRS /M

ศศ.ม. (งานบริการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ)

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์: พิมพา ขจรธรรม ปช.ค., วิไล กุศลวิศิษฏ์กุล วท.ม., อรอนงค์ สงเจริญ วท.ม.

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาด้านประชากรที่มีความเกี่ยวข้องกับความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของคนพิการทางการเคลื่อนไหว กลุ่มตัวอย่างเป็นคนพิการทางการเคลื่อนไหว จำนวน 104 คนที่กำลังเข้ารับการศึกษาที่ โรงเรียนอาชีวพระมหาไถ่ พัทยา และที่ศูนย์ฟื้นฟูสมรรถภาพคนงาน ปทุมธานี โดยใช้แบบสอบถามความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของคูเปอร์สมิท ฉบับผู้ใหญ่ ฉบับที่ได้รับการแปลและพัฒนาโดย สุรางรัตน์ คงศรี (2547) ปัจจัยด้านประชากรที่ศึกษาได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา ประเภทของความพิการ ระยะเวลาพิการ และรายได้ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพรรณนา ทดสอบสมมติฐานด้วยการทดสอบ ที (t-test) และการวิเคราะห์ความแปรปรวน (one – way ANOVA)

ผลการวิจัยพบว่าผู้พิการทางการเคลื่อนไหวเพศชายมีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองมากกว่าเพศหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (p- value = 0.037) ผู้พิการทางการเคลื่อนไหวในกลุ่มอายุ 15-24 ปี มีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 25-34 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (p- value = 0.014) ส่วนตัวแปรด้านสภาพสมรส ระดับการศึกษา ระดับความพิการ ระยะเวลาพิการ และ รายได้ นั้น พบว่าไม่มีผลทำให้ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของผู้พิการทางการเคลื่อนไหวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ข้อเสนอแนะจากงานวิจัย ในเรื่องของการส่งเสริมความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง ของคนพิการทางการเคลื่อนไหว ควรจะได้มีความตระหนักในเรื่องของ ความแตกต่าง ระหว่างเพศ และ กลุ่มอายุ โดยเฉพาะในผู้พิการ เพศหญิง และผู้พิการที่อยู่ในช่วงวัยรุ่น

คำสำคัญ : ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง / คนพิการทางการเคลื่อนไหว / การฝึกอาชีพ

100 หน้า

**SELF-ESTEEM OF PERSONS WITH MOBILITY IMPAIRMENT: A CASE
STUDY OF MOBILITY IMPAIRED WORKING PERSONS IN VOCATIONAL
TRAINING**

PORNPIMON PORNKAEW 4637526 RSRs/M

M.A.(REHABILITATION SERVICE FOR PERSONS WITH DISABILITIES)

**THESIS ADVISORS : PIMPA KACHONDHAM ,Ph.D.,
WILAI KUSOLVISITKUL, M.Sc., ORN – ANONG SONGCHAROEN , M.Sc**

ABSTRACT

This survey research considered factors related to self – esteem of the persons with mobility Impairment. Data was collected from 104 persons with mobility impairment who were under vocational in training at The Redemptorist Vocational School For The Disabled and Industrial Rehabilitation Centre, Pratumthani, Thailand. This research used Coopersmith Self –Esteem Inventory, Adult Formed , which was translated and developed by Surangrat Kongsri.(2004) Independent variables were sex ,age , marital status , education , type of disability, disability period and income. Data was analyzed by descriptive statistics, t-test and Analysis of Variance (one-way ANOVA)

This results showed that males with mobility impairment had higher self-esteem than females . Those aged between 15 and 24 years had lower self- esteem than those aged between 25 and 34 years. Marital status , level of education , type of disability , disability period and income were not significantly related to levels of self – esteem .

The finding suggest that any activities aimed to enhance self-esteem should consider the difference between males and females , and age groups.

KEY WORDS : SELF-ESTEEM/MOBILITY IMPAIRMENT

/VOCATIONAL TRAINING

100 pp.